

»HOJ, MATI, VSA JAJCA SEM PRODAL. TU JE DENAR! VESTE, MATI, VI NE ZNATE PRODAJATI. VSA JAJCA JE TREBA PREJ NATRETI, POTEM POKUPIJO GOSPE VSE. CELIH NE MARAJO.«

GA JE MATI GLEDALA DEBELO, PA SE JE PONOVRNO ODREZAL MIHEC: »DA, DA, JAZ SEM PA POGRUNTAL, ZAKAJ. VESTE, MATI, POTEM SE GOSPEM DOMA NI TREBA TOLIKO MUČITI, DA BI STRLE JAJCA, KO SO ŽE PREJ NATRTA. SAMI PRAVITE, DA GOSPE NE MARAJO TEŽKEGA DELA. TO JE TISTO.«

ZDAJ JE RAZUMELA TUDI MATI IN JE VESELA VZKLIKNILA: »MIHEC, OJ MIHEC, TI ZLATI MOJ MIHEC! ZDAJ SELE VEM! KDO BI SI MISLIL, DA IMAM TAKO PAMETNEGA SINA?«

(DALJE PRIHODNJC)

Ivan Gnezda

Škorčev suknjč

To se je zgodilo v davnih, davnih časih. Takrat za kralja Baja, ko si lahko kupil, kakor je pravila babica, celo ovco za petdeset par. V tistih časih niso delali hiš iz betona, jekla in stekla, ob cestah niso brnele telefonske žice. Če bi bil človek ta čas srečal avtomobil, bi se bil prekrizal pred vozom brez konj, kakor pred strašilom.

V teh časih je živel v Laščah zidar Belič. Bil je star, a vesel in zadovoljen mož. V mladih letih si je postavil na kraju gozda hišico, prikupil nekaj polja ter lepo živel s svojo ženo Melo.

»Dovolj sem se nagaral, tudi malo denarcev sem si prihranil. Polje in gozd naju bosta živela, mnogo ne potrebujeva, delo prepuščam zdaj mlajšim!« je pravil Belič.

Ob lepih dneh je posedal stari zidar na dvorišču ali na vrtu ter poslušal pičje petje. V dolgih letih se ga je naučil razumevati, ker so na vrtnem drevju in plotu rade sedele sinice, penice, liščki in čizki, kosi in škorcji.

»Radi bi malo zobali, kajne?« Belič je segel v žep ter natresel predse pest semen in jedrc. Takoj so mu bili gostje pred nogami. Po gostiji so sedli spet na plot. Lišček je rad sedel Beliču na ramo, čizek na prevrtno skledo, škorec pa je počenil zidarju na koleno.

»Kaj je novega v gozdu in na polju?« je vprašal starček. Vsak kljunček je začel ščebetati, a vse je preglušil škorec. Takrat je imel še čisto črn, kovinskomodro lesketajoč se suknjič brez belih lis ter je bil nanj zelo ponosen. Razkričal se je in povedal vse, pa naj je bilo dostojno ali ne: da se je lišček sprl zaradi mušice s tresorepko, da je v grličnem gnezdu spet eno jajčece več, da ima veverica Rjavčica sedem čednih stanovanj z jedilnimi shrambami, pa vendar ni vzela pod streho ravne sorodnice.

Beliču je bil škorček blebetaček všeč. Naredil je iz kosa starega debela čedno hišico z oknom in vhodom proti vzhodu sonca ter jo ponudil škorcju. Le-ta se je nekaj časa obotavljal, toda hišica mu je ugajala.

»Dobro, bom pa stanoval pri tebi!« je dejal naposled ter brž odletel na polje in v gozd. »Selim se! Belič mi je naredil hišo, kakršne še niste videli!«

Ptiči so prišli na obisk, se čudili in hvalili, škorec pa je ponosno vrtel svojo glavo. Kmalu je začel hoditi za Beličem celo v sobo, si odkavsnil od psega, kar mu je dišalo, ter se učil človeških besed. Bilo je spomladi, pred velikonočnimi prazniki. Belič se je pripravljal, da bo pobelil svojo hišo. V vedrici je razmešal apno in modrilo. Stara Meta je prišla na dvorišče in za njo je skakljaj škorec. Malobedna Beličeva žena se je ozrla na lišo, katero je pustil na zidu možev

čopič, in rekla: »Manj modrila!« ter se je vrnila v hišo. Belič je prenesel pipo iz enega kota ust v drugega, si vzravnal hrbet in pridel v vedrico malo mleka in apna. Spet je naredil belo

stopila iz hiše in se je čudila, zakaj se je mož zadril nad njo: »Pa si pobeli hišo sama!«

»Kaj praviš?« To je vendar tvoje delo!« se je užalila Meta.

Belič je jezno pomešal barvo, a za njim spet glas: »Manj modrila! Manj modrila!« Zidar se je ozrl in videl, da sedi vrh vodnjaka škorec.

»Torej ti?« Belič je zamahnil s čopičem in oškropljeni škorec je zletel proti gozdu.

V gozdu je bil ravno slavnosten koncert v počastitev pravkar izvaljene grlice. Vsi ptiči so prišli v čistih suknjičih, z lepo poglajenim perjem.

Škorec pa je skočil mednje v svojem oškropljenem suknjiču ter hotel brž, brž pripovedovati.

»Pojdi k studentu in se poglej, kakšen si!« mu je rekla penica. Mali zlobnež je zletel in se sklonil nad vodno gladino. Ali je to on? Kje je njegov slavnostni črni suknjič? Hitro se je potopil in splakoval, a vse zaman! Bele lise, ki jih je naredil Beličev čopič, so za zmerom ostale na perju.

Tako se za blebetavost svojega prapradede pokorijo vsi njegovi potomci in bodo nosili pikasti suknjič, dokler ne bo izumrl njih rod.

liso na zid in vprašal: »In zdaj?« »Manj modrila!« se je oglasilo za njim. Belič je potrpežljivo iznova mešal barvo, toda komaj je vzel čopič v roko, je zaklical za njim škorec: »Manj modrila!« Meta je ravno spet